

כל המנחות באות מצה פרק חמישי מנחות נד.

מסורת הש"ס

ר' כהנא מפני. משום רבי חנינא בן תרדיון אמרו מחמיצין: ספוט.
 של תרומה: ערסקו ופנטו. לעיסת חולין: לימא ר' חנינא היא.
 דאמר חיימן מעליא הוא ואישתתא דאיתאמלא בתרומה ואסורה ה:
 נושא. לקון רעוע בלוא חתך ספר: ו' מנחם טוטא. חריבה היא
 וקשה לקמן שלא יהא קיומן סג:
 (ו) כשהוא מוחק גנדול תלמעלה
 ואכזבו קטנה תלמעלה ושאר
 והחמץ יוכר מעלי: מנבל חמץ.
 (ז) כשהוא מוחק גנדול תלמעלה
 ואכזבו קטנה תלמעלה ושאר
 והחמץ יוכר מעלי: מנבל חמץ.

ב) בתפוחים משום רבי חנינא בן גמליאל אמרו מהמציץ רב כהנא מתי לה ברכי חנינא בן תרדיון כמאן אולא הא דתנן ב) תפוח שריסקו ונתנו בתוך העיסה וחמצה הרי זו אסורה כמאן לימא רבי חנינא בן גמליאל היא ולא בבנן אפי' תימא רבנן נהי דחמץ גמור לא הוי נוקשה מיהא הוי א"ר אילא אין לך הקשה לקמצה יותר ממנחת חוטא רב יצחק בר אבדימי אמר מנחת חוטא מגבלה במים וכשרה לימא בהא קא מיפלגי דמר סבר כמות שהן משתערין ומר סבר לכמות שהיו משתערין לא דכולי עלמא כמות שהן משתערין ובהא קא מיפלגי דמר סבר כמאי חריבה חריבה משמן ומר סבר חריבה מכל דבר: תנן התם ב) בשר העגל שנתפח ובשר זקנה שנתמעך משתערין לכמות שהן רב ור' חייא ורבי יוחנן אמרי משתערין כמות שהן שמואל ור"ש ב"ר ריש לקיש אמרי משתערין לכמות (ה) שהן מיתכי בשר העגל שלא היה בו כשיעור ותפח ועמד על כשיעור טהור לשעבר וטמא מיכן ולהבא מדרבנן אי הכי אימא ספא וכן בפגול וכן בנותר אי אמרת בשלמא דאורייתא היינו דאיבא פיגול ונותר אלא אי אמרת דרבנן פיגול ונותר בדרבנן מי איבא אימא וכן בטומאת פיגול וכן בטומאת נותר סד"א הואיל וטומאת פיגול וטומאת נותר דרבנן היא כולי האי בדרבנן לא עבוד רבנן קא משמע לן ת"ש בשר זקנה שהיה בו כשיעור וצמק ב) פחות מכשיעור טמא לשעבר ב) וטהור מיכן ולהבא אמר רבה כל היכא דמעיקרא הוה ביה והשתא לית ביה הא לית ביה וכל היכא דמעיקרא לא הוה ביה והשתא ב) הוה ביה מדרבנן ב)

בפרק י"ד לז"ל (פסחים פה.) הפיגור והנותר מטמאין את הידים אפילו לא נגעו בהן טומאה משום חסדי הכהן המפרש בהם וקאמר גבר עגל של פיגור או נותר שלא חסדי בו כדלה וחספא ועמד על כדלה שם טמא וכוונא ולבנה מדרבנן לטמא את הידים: **סלק דטקא חמיני הואיל וטומאה פיגור ונותר.** לטמא את הידים מדרבנן הוא אפילו י אית ביה שיעורא משקרא: **כזי** הכי **בטומאה דרבנן לא עבוד רבנן.** דלימרו נמי כמות שהוא עכשיו משתערין לטמא טומאת י"א ואוכלין לכדאיהו **הואיל** (ו) ויתר ביה שיעורא קא שמענן: **דמשיקרא לא הוה ביה.** לאו אכסור הוא אללא מיא ענלמל:

בדבובא מנאן ואליך לנשו לי כחלנא וכדבובא כששמרה שלא תחמאן מיירי כדרכנן ותימא דנסוק כל שעה (פסחים ה.) משמע דמי פירות אין ממחזין כלל דלמא אבי לא ליחזק איניש תרמי שובלי כהדי הדדי ואמר אבי האי חלנא דלבישנא זקופא אקירא ורבא שרי כתרבייהו דמי פירות אבאן אן מחמזין ועוד שרי הכס ומוקא כחשאה ומוחלל ומפרש ר"ת כשענינושא בנמי פירות כפמי עמאן כלל תערובת מים אין מחמזין אכל כי איכא מים כהדיהו מחמזין וכן מוכח לקמן בתמי' פירקין (דף טז:) א' דלמריז לברות (ט) מנחות ומכסיס לחמזין ופריך מנחת נכסיס מי פירות אין מחמזין אמר (י) ר"ש אומר היה ר' יוסי בגלילי מנחת נכסיס מגבלה כמיס וכשה פירות יכוין דליכא מים כהדי שרי יכולה היא להחמזת והא דלמא ר"ש בן לקיש כפ' כל שעה (פסחים דף לה.) ע"פא שעניושה ביין ושמן ודבש אין חיבזין על תימנאה כרת דמיא דליכא אן מחמזין ומשמע דהא דמיא דליכא הא לא חזי איכא דחמק נוקשה הוי ואחמריז נוקשה בעיניה כללא זריך לאוקמא דליכא מים כהדי דכלא מים אין מחמזן לר"ש בן לקיש מדדחמק ואני לקמן מגבלה כמיס וכשהו מחמזין ואפילו לא הוי אלא חמק נוקשה חשיב חמק לענין מנחות כדלמא לעיל מלוקי עליה חמק הוא אלא ודאי תערובות מים איירי ואפ"ה ליתא דתערובת נוקשה הוי מחמזתה בתמיסה והא דלמא כפרק חלו עוברין (שם דף מה.) חומץ האדומי דרמו ביה שריי ז"ל שנחמזו השעורים כמיס תחילה דלי לאו הכי חו פירות מחמזין ויכירושמא משמע דמי פירות אפי' כפמי עמאן מחמזין דלמא כירושלמי כפרק כל שעה ר' יוסי אומר שרי שעורים כמיס אס נתבקעו הכי אלו אסורות שריין בחומץ מותר מפני שהחומץ יומתן ר"ש דרבי יעקב היה לו ין קוסם חמץ כגביהו שעורים בגין דחמע אחא לקמיה דר' מנא אמר ליה זריך אחא כלער חז מד חז אינין

והוא אורחא חייטא שאל צ"ל לרבא אמר אחיל גרופ מה דמחזיתא ע"כ
ירושלמי ושמה כל הוי קברי כבאי דאמר מחמין אפילו כפי עמין
דאמר חננא דלבישוה וק"ל כבאי דשרי אפירוסו והו מותר ללוס
שיסא כדבינין בנסחא ובכלל שאל יערב בימי אכל מלה שרי מיה
מיקא דלביא מיתלחא ויתבי ים לגטוס ולתחמיר דלעלוס
אפילו בלא מים נהי דחמך גמור לא הוי נוקשה מיהא הוי ויהא דשרי
רבא חננא דלבישוה משום דמי פירות אין מחמין קסבר כיון דלין
מחמין חמך גמור לא גזר דחמיר ולחוס דילמא נפקי מיה מיא
ובגל דירך משום דרמלחא דלא שכיחא הוי דלא ים מחמין חמך
גמור כיון שיש בו כח היינו חוששין א"ע דלא שכיחא ויהא דדחיק
והא אינטרין לגויה הכי משום דבי יהודה דאמר לעיל דשאיור דרבי
דאורייתא ליכא דכפן בפי' ואלו עוברין (סד דף מה): שאור ישרף
לגויה ביה ושמך ודבש אין חייבין על חימומה כרת הלא איסורא איכא
וה דשריין לבי א"ע דלא שכיחא ומחמין מחמיר מחמיר מיהא ומיתלחא
שמה היא במסכת תרומות פ" (מ"ג) ואמרין עלה בגמרא בירושלמי מני
מנין גמיינו אכל במחמך גבוסו מותר דבי יוסי ^ל בדעתיה כמה ד
אין שבת ככלום שאינו כדור דתנן פ" כירה (שבת דף לה): דבי ציזה
כירה (יב"ב) וירושלמי מסכת אכל בשבת פ" בל שבת (ד"ד) כסופו:
דן קמא (דף יא.) ה"ל למחמך גבי מחמך ומרמחך וזו היא אחת מעבודות
ש דאמר בהקומץ דבא (נחל דף ג.) הוא עמנו משכשו בשירי הלוג
מן כדור כלום קמחא: ^ל בש"י וקנה ב"י. תימא מעלי קושיא ה
אין שבת ככלום שכן משערין דאמר רבי ורבי יוסף (דף יא.) ורבי
דעשרין קולת אמר רמחמא ולא שערין עיסה ור' יהודה סבר דשערין
תימא דבריש התנאי (שבת לא.) כפי רבא הויא חיי גרוגרת לוריעה
ופסחא ומתך עליה לאכילה פטור דליכא שיעורא בשעת המה ^ל דמשום
שבה אפילו לבתר דתפחה פטור דלכמות שכן משערין מדאורייתא:
אלא

(א) תרומות ס"י ת"ב
(ב) עיקרן ס"ב ת"מ, (ג) תחלה
הקומקן ופולין ויתר תשס"ה היה
קמח, ז'ק"ה (ד) ז'ק"ה (ה) וז"ח.
ז'ק"ה (ו) (זלמשה, א) ועין
רש"ק שוהאר, (ח) ז"ל מנחת
נפס, (ט) ז"ל ר"ב
(י) ונירושאל יחזק' לרנבן
(יא) תמ"ה, (כ) ע"י תוס' ויחז'
תמ: ד"ה וזלמשה, (ל) ומשם
ז'ק"ה (מ) כחלל מחשבה, ז'ק"ה

הגהות הב"ח

(א) נבא לנמות שהיו ממימי:
(ב) רש"י דיה מנחם וסי'
חסר בי כשהוא: (ג) ד"ה רבי
יחזק וסי' וחסר פלמו דאי
ס"ד נמות שכן פל"ל הדיא:
(ד) ד"ה לו כשר וקנה של
כמה: (ה) ד"ה ורש"י וסי'
לנמות שהיו דאילו וסי' שכן
שנו דהיינו: (ו) ד"ה סלי הוא
וכי הואל ולא היה ביה
שעורא:

רבינו גרשום

[illegible]

(ב) כִּי הָיָה נִבְיִי צְחִיקָה.

**עין משפט
נר מצוה**

שימה מקובצת

[illegible]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones